# VƏTƏN

*Beş pərdəli dram*

## İŞTİRAK EDƏNLƏR

E l m a n – gənc qəhrəman
A t a b a b a – Elmanın atası
A l a g ö z – Elmanın anası
D ü n y a g ö z ə l i – Vətəni təmsil edən gözəl bir qız
B i l i c i – xalqın biliyini, təcrübəsini təmsil dən nurani qoca
A s l a n
T u ğ a n } – pəhləvanlar, Elmanın yoldaşları
L ə l ə ş – kəndli
Q u z ğ u n ş a h – divlərin padşahı
Ş a h m a r – Quzğun şahın pəhləvanı
Ş i m ş a d
İ f r i t ə c a d u } – Quzğun şahın cadugərləri
V ə z i r – şahın vəziri
Ə y y a r – şahın əyyarı
Ü l k ə r
Q u m r a l } – Dünya gözəlinin yoldaşları
G ü l ə ş
S i m u r q q u ş u
Z o r b a – divlərin pəhləvanı
D i v l ə r
P ə r i l ə r
X a l q n ü m a y ə n d ə l ə r i
Ş a h ın q u r b a ğ a s ı

## BİRİNCİ PƏRDƏ

Sıldırım qayalar. Aşağı tərəf çəmənlik və meşəlikdir. Bir qayanın ətəyində çeşmə şırıldayıb axır. Dan yeri ağarmış, üfüqdə bir-birinin üzərinə yıxılmış kimi duran bulud komaları yavaş-yavaş doğmaqda olan günəşin al şəfəqləri ilə gözəl mənzərələr təsvir etməkdə davam edir. Təbiət get-gedə canlanır, quşların şaqırtısı ətrafı bürümüş. E l m a n ovçu qiyafəsində əlində ox və yay bir qaya başında durub ətrafa baxır, T u ğ a n o biri qaya başında durmuş, ov gözləyir. A s l a n da üçüncü qaya başında durmuş. Hər üçü bir-birindən bixəbər ov arayan gözlərini ətrafı süzdürüb baxır.

E l m a n. Gecikdim, ovçular ovunu çoxdan vurmuşdur.

Bu zaman üç ovçu bir-birindən xəbərsiz aşağıda qaya ətəyində axan çeşmə başında bir ceyran görür, hər üçü ceyranı nişan alıb vurur, hər üçü ovunu götürmək üçün qaçır. Tuğan ilə Aslan qarşı-qarşıya gəlir.

T u ğ a n (*Aslana*). Xoş gördük, sən burda nə qayırırsan?

A s l a n. Ovumu götürməyə gəldim.

T u ğ a n. Onu mən vurdum.

A s l a n. Yox, mən vurdum.

T u ğ a n. Sənə deyirəm mən vurdum.

A s l a n. Ovçuluqda bu, çirkin işdir, yoxsa bir ceyran...

T u ğ a n. Onu özünə de.

Ceyranı götürmək istəyir, Aslan ceyranı tutub çəkir.

A s l a n. Bura ver!

T u ğ a n. Sən bura ver!

E l m a n yanaşır, gülərək.

E l m a n. Neçin vuruşursunuz? Bir ceyran üçünmü? (*Onları aralayır)* Sizin kimi pəhləvanlara ceyran üçün boğuşmaq ayıbdır. O nə sənindir, nə onun. Bu ceyranı mən vurdum. (*Oxluqdan bir ox çıxarıb ceyrana sancılmış ox il tutuşdurur)* Baxın!

Hər ikisi oxlara baxır.

H ə r i k i s i. Doğrudur, sənindir!

E l m a n. Di, ocaq qalayın, bu çeşmə başında bir kabab yeyək.

A s l a n. Yox, ov sənindir, götür apar evə!

E l m a n. Yox, aparmayacağam, bu ceyranı sizinlə birlikdə yeyəcəyəm.

T u ğ a n. Elman, Atababa və Alagöz yolunu gözləyir.

E l m a n. Aslan, sən ceyranı götür soy, Tuğan ocaq qalasın, bişirməyi də məndən...

T u ğ a n. Razıyam.

Ceyranı bir ağac arxasına çəkir, Tuğan ocaq qalayır. Elman qayaları, şırıl-şırıl axmaqda olan çeşməni gözdən keçirir.

E l m a n. Bu əfsanəli dağların, bu macəralı qayalıqların ətəyində, bu axan sərin çeşmənin başında görəsən nə qədər ovçu kabab yemiş!

T u ğ a n. Ovçuluq yaxşı şeydir, pəhləvanlıq isə başdan-başa dərd, kədərdir.

E l m a n (*heyrətlə*). Neçin?

T u ğ a n. Çünki basırsan – düşmən qazanırsan, basılırsan – hörmətdən düşürsən.

E l m a n. Yanılırsan, Tuğan, ölkənin yetişdirdiyi qəhrəmana basılan bir pəhləvan torpağı iftixarla öpüb ayağa qalxmalıdır.

T u ğ a n. İftixarlamı?

E l m a n. Bəli, iftixarla... Çünki səni yetişdirən ana torpaq sənin, mənim qüvvətimlə yaşaya bilməz! Ona daha böyük qüvvələr gərəkdir!

T u ğ a n. Belə sözləri ancaq sənin ağzından eşitmək olar. Görək hamı belə düşünürmü?

Bu zaman uzaqdan bir nəğmə səsi eşidilir. hamı səs gələn səmtə baxaraq nəğməni dinləyir.

T u ğ a n (*gülə-gülə*). Özüdür, özüdür, qoy gəlsin, bir az şənlənərik. (*İçində ölü dovşan olan çuvalı götürüb gülə-gülə gəlir)* Dayan, indi onu qorxudacağam.

Çuvalı götürüb gedir. Elman gülə-gülə o tərəfə baxır. L ə l ə ş iki ayağını eşşəyin sağ böyrü tərəfə uzadıb, ayaqlarını eşşəyin qarnına vura-vura oxuyur.

L ə l ə ş.

Ey dağ, ey çöl, ey orman,
Siz söyləyin doğrudan,
Bu eldə gördünüzmü
Lələş kimi pəhləvan?

Lələş qürurla öz döşünə döydüyü zaman Tuğan ölü bir dovşanı eşşəyin ayaqları altına atır və vəhşi səslə: – O, o! – deyə bağırır. Eşşək ürküb qaçır, Lələş bağırır.

L ə l ə ş. Vay öldüm! Vay öldüm!

Eşşək Elmana yaxınlaşanda Lələşi yerə yıxır, xurcun aşıb Lələşin üstünə düşür, xurcundakı qadın paltarı, kələğay, ayaqqabı yerə dağılır, Lələş xurcunun altından çıxıb Elmana tərəf qaçır.

L ə l ə ş. Vay öldüm! Vay öldüm! (*Elmanın ayaqları ucunda yerə oturur)*

E l m a n. Nə var, Lələş? Nə olub?

L ə l ə ş (*qorxa-qorxa arxasına baxaraq*). Vay, vay!

A s l a n. Arxadan gələn kimdir?

L ə l ə ş. Soruşma, yaxşı qurtardım. Qorxumdan əlim, ayağım titrəyir.

E l m a n. Qorxaq oğlu, de görək nə olub?

A s l a n. Yoxsa üstünə heyvan atıldı?

L ə l ə ş. Ay sağ ol, eşşək üstündə gəlirdim, meşədən üstümə bir sürü qurd atıldı. Saydım, düz otuz qurd idi.

Hamı gülür, T u ğ a n əlində çuval gəlir.

A s l a n. Ay Lələş, otuz qurd bir yerdə olmaz axı.

L ə l ə ş. Olmaz? Yaxşı, iyirmi qurd olsun.

E l m a n. Axı bir yerdə iyirmi qurd nədir, beş qurd da olmaz!

L ə l ə ş. Beş qurd da olmaz? Yaxşı, iki qurda sözün nədir?

Aslan gülə-gülə yenə ağac arxasına gedir, bir azdan əlində şişlər gəlir.

E l m a n. Ovçular ovlağına yay zamanı iki qurd haradan gələ bilər? Görəsən nə imiş?.

A s l a n. Bəlkə quş imiş?

T u ğ a n. Bəlkə yarpaq imiş?

E l m a n. Yoxsa dovşan imiş?

L ə l ə ş. Ay sağ ol, doğru deyirsən, dovşan idi. Kolun içindən zalım oğlu üstümə elə atıldı ki, az qaldı ürəyim yarılsın.

Hamı gülür.

T u ğ a n. Ölü idi, ya diri?

L ə l ə ş. Əlbəttə diri, ölü dovşan da atılarmı?

T u ğ a n (*çuvalın içindən ölü dovşanı çıxarıb lələşin üstünə ataraq*). Atarsan, atılar.

L ə l ə ş (*Qorxa-qorxa geri çəkilir. Heyrətli nəzərlərlə dovşana baxaraq*). Hə, hə, elə bunun özü idi...

Hamı gülür. Lələş gözü ilə eşşəyi axtarır.

E l m a n. Qorxma, eşşək odur çayırda otlayır.

L ə l ə ş (*baxıb sevinir, xurcundan tökülən paltarları təmizləyərək*). Mən cəhənnəmə, adaxlımın paltarları toz-torpağa batdı.

A s l a n (*əlində kabab şişləri gəlir, Elmana*). Al, bişir, yeyək.

Elman şişləri ocağa qoyub bişirir.

A s l a n. Lələş nişanlın kimdir?

T u ğ a n. Lələş kimi pəhləvanın nişanlısı kim olar? Yəqin Dünya gözəlidir.

Elman Dünya gözəli adını eşidincə oturduğu yerdə dizləri üzərinə qalxaraq, hiddətlə Tuğanı dinləyir.

T u ğ a n. O Dünya gözəli bu əfsanəli dağlar arxasında, Gözəllər kəndində yaşayır. Deyirlər ki, hələ ora gedib çıxan olmayıb. Xalqın igid oğulları onun eşqinin əsiridirlər.

A s l a n. Görəsən, bəs o Dünya gözəli kimi sevir?

T u ğ a n (*gülə-gülə*). Lələş pəhləvandan başqa kimi sevə bilər!

E l m a n (*əlində şişləri çevirə-çevirə həyəcanlı*). Dünya gözəli! Bu ad mənə nə qədər doğma gəlir, eşitdiyim zaman ürəyim döyünür.

T u ğ a n. Elman, Lələşin adaxlısına sataşma!

L ə l ə ş. Yəni mən eşşəyimlə o Gözəllər kəndinə gedə bilmərəmmi? Hay-hay!

T u ğ a n. Niyə gedə bilmirsən, ancaq eşşəyinlə yorulub yolda palçığa batarsan.

L ə l ə ş. Palçığa niyə batıram?

A s l a n. Eh! Lələşin eşşəyi dünyanın o başına gedir.

L ə l ə ş. Ay sağ ol, doğru deyirsən.

T u ğ a n. Dünya gözəli ancaq Lələş kimi pəhləvana layiqdir.

E l m a n (*həyəcanlı*). Dünya gözəli!

T u ğ a n. Dünya gözəli bizim ruhumuz, qəlbimiz, ümidimizdir.

E l m a n. Bəs adını həmişə sevgilərlə yad etdiyimiz gözəl hardadır? Bu əfsanədir yoxsa həqiqət?

Elman yerindən sıçrayıb qalxaraq, dağa tərəf baxır. D ü n y a g ö z ə l i dağ başında rəngli şəfəqlər içində ulduz kimi axaraq görünür, ona gülümsəyərək yox olur, Elman heyrətlə açılan gözlərini dağa dikir.

E l m a n. Ay! (*Ürəyini tutur)*

T u ğ a n. Elman, sənə nə oldu?

E l m a n (*dağı əli ilə göstərərək*).

Ulduzdu, axdı getdi
Şimşəkdi, çaxdı getdi,
Ürəyimin başında
Bir od buraxdı, getdi.

(*Birdən dağa tərəf qaçır, hamı heyrət içində*).

T u ğ a n. Elman!

A s l a n. Elman!.. Hara?

Elman cavab verməz, hamı onun arxasınca heyrətlə baxarkən.

P ə r d ə

## İKİNCİ PƏRDƏ

Arxa planda silsilə dağlar, qayalıqlar, otlu-çiçəkli yamaclar, ortada alma bağı, daha sonra göz işlədikcə sünbülləri saralmış tarlalar. Bağ ilə tarlaların arasından bir çay axır. Quşların xoş nəğməsi ətrafı bürümüş. Gözəllər kəndinin qızları: Gözəl, Ülkər, Qumral, Güləş alma bağında danışırlar.

Ü l k ə r. Səni bu gün çox düşüncəli görürəm. Dünya gözəlinin bu halı bizim qəlbimizi sıxır; bu yəqin səbəbsiz deyil?

G ü l ə ş. Bunu mən soruşmaq istəyirdim; nə üçün belə kədərlisən?

D ü n y a g ö z ə l i. Qızlar, dəmirçi oğlu Elmanı yuxuda gör-müşəm. Ancaq...

Q u m r a l (*gülə-gülə*). De ki, dərdim var...

Ü l k ə r. El gözəli, el qəhrəmanına aşiq olub! Burada qəribə nə var ki?!

G ü l ə ş. Dərd eləmə, bir də gördün, budur, gəlib çıxdı.

D ü n y a g ö z ə l i. Elman!

Sünbülə dən düşəndə,
Çöllərə çən düşəndə,
Ağlım başımdan oynar
Yadıma sən düşəndə.

Bir an belə gözlərimin qarşısından getmir. Görəsən o da?..

Q u m r a l. Bu nə sözdür! Əlbəttə, o da, bəli, o da sənin, ancaq sənin – el gözəlinin divanəsidir.

D ü n y a g ö z ə l i. Nə bilim, a qızlar.

Ü l k ə r. Qızlar, gəlin bağda qaçdı-tutdu oynayaq, bir az Dünya gözəlinin ürəyi açılsın. Mən qaçdım, tutun məni!

Hamısı bağa tərəf qaçır. Yaxın bir təpə başında S i m u r q quşu yerə enir. Elman quşun üstündən düşür...

E l m a n. Sağ ol, ey uğurlu quş!

S i m u r q. Sən də sağ ol, igid qəhrəman, mənim balalarımı əjdaha ağzından qurtardın, tanrı sənə yar olsun. Al bu lələyi, dara düşəndə yandırarsan. Mən dərhal köməyinə gələrəm, sağlıqla qal!

E l m a n. Uğurlar olsun!

Simurq quşu havaya qalxır, Elman heyran və həyəcan içində qaçışan qızlara tamaşa edir. Q ı z l a r gülə-gülə gəlirlər.

Ü l k ə r. Məni tuta bilmədiniz ki!..

Q u m r a l. İndi mən qaçıram, tutun məni!..

G ü l ə ş (*təpədə dayanmış Elmanı görüb*). A qızlar, təpəyə baxın!..

Q u m r a l. Bu pəhləvan gövdəli oğlan kimdir? Bəxtəvər özü də nə qəşəngdir.

Ü l k ə r. Baxın, düz bizə tərəf gəlir.

G ü l ə ş. Bəlkə Elmandır?!

D ü n y a g ö z ə l i. Dayanın, yaxınlaşır...

Elman bağa yaxınlaşır. Dünya gözəlini görüncə ona tərəf gedir.

E l m a n. Gözəl!..

D ü n y a g ö z ə l i. Elman!..

Həyəcan içində ona baxır, hər ikisi bir-birinin əlini tutur.

D ü n y a g ö z ə l i. Yolunu gözləyirdim, axır ki, gəlib çıxdın.

E l m a n (*qollarını açaraq*). Ah, gözəlim nə qədər bəxtiyaram! (*Əlindəki çələngi Gözəlin başına qoyur)*

Q ı z l a r dəstə ilə oxuya-oxuya, qədim Azərbaycan rəqsi oynaya-oynaya onlara doğru gəlirlər.

Sevin, sevin el dilbəri,
Qəlbindən sil kədərləri,
Əli əlində Elmanın,
Yaşa, yaşa, dan ülkəri!

İrmaqların coşur, daşır,
Sahillər ilə oynaşır.
Üzüm, alma bağlarında
Şənlik, sevinc başdan aşır.

Sən bu xalqın sevincisən,
Gözəllikdə birincisən,
Təbiətin saf qoynunda
Ən dəyərli bir incisən.

Qızlar ətrafa çəkilir. Elman gözəli sinəsinə sıxır. Gözəl çələngi başından çıxarıb qəmli-qəmli ona baxır.

D ü n y a g ö z ə l i. Üzü dönük dövran şən günlərimizi xəzanə çevirmək istəyir.

E l m a n. Anlamıram, biz ki səadət içindəyik; sən nə düşünürsən?

D ü n y a g ö z ə l i. Səni, yalnız səni!

E l m a n. Elə isə neçin belə qəmlisən, kədərlisən? Səni düşüncələrə qərq edən nə şeydir, söylə?!

D ü n y a g ö z ə l i. Ayrılıq qorxusu!

E l m a n. Səni məndən hansı qüvvət ayıra bilər? Bu həyəcana səbəb nədir?

D ü n y a g ö z ə l i. Sənə olan sevgim, məhəbbətimdir. Ondan ayrılmaq qorxusudur. Bu qorxunc xülya, bu qara düşüncə qəlbimi bir qurd kimi gəmirir. Elin yenilməz qəhrəman oğlu, bu ölümlü qara xülyanın pəncəsindən qurtar məni!

E l m a n. Ah, Gözəl, sən mənim bütün varlığımı sarsıtdın! Həyatımda bu qədər aciz, bu qədər bacarıqsız olduğumu heç bir zaman belə dərindən hiss etməmişdim. Əmr etsən, ən yenilməz qüvvətləri yıxmağa, ən qocaman dağları yerlə yeksan etməyə, zəncin dənizləri qurutmağa gücüm çatar. Ancaq o əl irişməz qəlbində yerləşən qara xülyaya nə edə bilərəm? Sən onu ürəyindən çıxar, ver mənim əlimə, mən onu bu pəncəmdə bir anda parçalayım!

D ü n y a g ö z ə l i. O aysız, ulduzsuz qaranlıq gecədə gördüyüm qorxunc yuxunu dilimə gətirməyə qorxuram.

E l m a n. Mən gecə-gündüz göylər qədər saf, sular qədər parlaq olan eşqimizin qaravulundayam. O, əsrarı aç, söylə gözəlim!

D ü n y a g ö z ə l i. Gördüm, qızıl alma bağında zümrüd köşkdə toy başlamış. Məni köşkün qarşısından axan qızıl irmaqda çimdirdilər, gəlin kimi bəzədilər. Sən də gəldin. Əlvan çiçəklərdən hörülmüş çələngi başıma qoydun. Sənin-lə yan-yana durmuşduq. Çalıb-oynayırdılar. Kimsə səni çağırdı... Sən getdin... Bu an göy guruldadı, şimşək oynadı, ildırım çaxdı, ortalıq qaraldı. Ətrafı qorxunc səslər bürüdü. Yer yarıldı, əlində toppuz heybətli bir div çıxdı. Yavaş-yavaş mənə yanaşdı. Sənin sevə-sevə başıma qoyduğun çələngi pəncəsinə aldı, çiçəklərini yolub yerə atdı. Əlindəki toppuz ilə məni öldürmək istəyirdi ki: "Elman!" – deyə bağırdım.

E l m a n. Bəs sonra?

D ü n y a g ö z ə l i. Sonra... Heç... öz səsimə oyandım.

E l m a n (*qəhqəhə çəkib gülür*). Demək, Elman köməyinə çatır, eləmi?!

Elman və dünya gözəli qızlara tərəf gedirlər. Təpə başından onları seyr edən Quzğun şah və vəzir yaxınlaşırlar.

Q u z ğ u n ş a h. Vəzir, gözəl ilə söhbət edən o gənc kim idi.

V ə z i r. Dəmirçi oğlu Elman idi, şahim!

Q u ğ z u n ş a h. Toppuzumla onun cəmdəyini torpağa su kimi axıdardım!

V ə z i r. Şahim, Elman igid qəhrəmandır.

Q u z ğ u n ş a h. Kim olur olsun, onu pəncəmdən heç bir qüvvət qurtara bilməz! Dünya gözəli mənim olmalıdır!

V ə z i r. Şahim, nə qədər Elman var, Dəmirçi kəndi var, sən öz istəyinə qovuşa bilməzsən.

Q u z ğ u n ş a h. Onlar dəniz olsa, suyunu, dağ olsa, daşını toz kimi havaya sovuraram! (*Əllərini bir-birinə vurur)* Şahmar!

Ş a h m a r hazır olur, baş əyib qarşısında durur.

Q u z ğ u n ş a h (*amiranə*). Şahmar, bütün qüvvətinlə silahlan, ordun ilə Dəmirçi kəndinə basqın et, qır yıx, dağıt! Daşı daş üstündə qoyma!

Ş a h m a r. Baş üstə, padşahım! (*Gedir)*

Quzğun şah sağ ayağını, sonra sol ayağını yerə vurub səslənir.

Q u z ğ u n ş a h. İfritə cadu, Şimşad!..

Yer yarılır, İ f r i t ə c a d u və Ş i m ş a d şahın qarşısında baş əyib dururlar.

Q u z ğ u n ş a h. Durmayın! Siz də alma bağına basqın edin! Bütün yolları, keçidləri tilsimə tutun! Dəmirçi oğlu Elmanın vücudunu yer üzündən qaldırın! Dünya gözəlini də mənim sarayıma aparın!

Onlar baş əyib gedir. D ü n y a g ö z ə l i əli E l m a n ı n əlində qızlar ilə gəlir. O, pərişandır.

E l m a n. Yenə pərişansan, gözəlim?!

D ü n y a g ö z ə l i. Ürəyim heç sakit deyil. (*Başını Elmanın çiyninə qoyur*) Çətin günümdə ümidim köməyim sənsən!..

E l m a n. Qəmli durma, sənə heç yaraşmır, sən gül, daima gül!..

Sən güləndə ellərə
Al günəşli yaz gəlir;
Çəmənlərə, çöllərə
Söhbət gəlir, saz gəlir.

Sən güləndə, sevgilim,
Bütün oba, el gülür;
Çəmən gülür, çöl gülür,
Dağdan axan sel gülür.

D ü n y a g ö z ə l i n i n kədəri uçmuş, şən baxışlarla Elmana baxır, Elman əli ilə onun başını oxşayır. İ f r i t ə c a d u və Ş i m ş a d d ə s t ə s i i l ə basqın edir, divlərin nərəsi ucalır.

D ü n y a g ö z ə l i. Ah, Elman, qara günlərimiz çatdı.

E l m a n. Qorxma, səni məndən heç kim ayıra bilməz!

Qılıncını çəkib hücum edir. Vuruşma başlanır. Sağ tərəfdə Elman Quzğun şahın əsgərləri ilə vuruşur, dörd-beş əsgər öldürür. Düşmən əsgərləri tab gətirməyib qaçmaq istəyir. Yanında iki div, İfritə fürsətdən istifadə edərək, Dünya gözəlinə yanaşır. Əlini havada oynadır, hava qaralır, Dünya gözəlini hop götürüb qaçırlar.

G ö z ə l. Elman! Elman!

Elman Dünya gözəlinə tərəf qaçır. Hava işıqlanır. Dünya gözəli havada səhnə xaricində İfritənin qanadları üstündə uçur. Elman həsrətlə başını qaldırıb ona baxır.

E l m a n. Gözəl! Gözəl!..

Uzaqlaşmaqda olan Dünya gözəlinin "Elman" səsi getdikcə yavaşıyıb eşidilməz olur. Elman da eyni zamanda: – Gözəl! Gözəl! – deyə cavab verir. Ş i m ş a d arxadan Elmana yanaşır, əlini havada oynadır. Səhnə qaranlıqlaşır, şiddətli ildırım çaxır, şimşək oynayır, külək əsir, Şimşad Elmanı götürüb havaya atır.

Ş i m ş a d. Get, Elman! Gücünə çox güvənmə, sənin kimi igidlər mənim hiylələrimin qarşısında bir oyuncaq kimidir. Bir az sonra yerə düşüb parça-parça olacaqsan!.. (*Divlərinə)* Quzğun şaha gedib müjdə verim.

Hamısı çıxır.

P ə r d ə

## ÜÇÜNCÜ PƏRDƏ

A t a b a b a dəmirçi dükanında işləyir. A l a g ö z ocağı körükləyir. Atababa bir dəmir parçasını ocağa atır, başqa birisini döyəcləyə-döyəcləyə oxuyur.

A t a b a b a: Yan ocağım, durma, yan!
Təndir kimi alovlan.
Qalma günəşdən geri,
Bişir bu pak dəmiri.
Qığılcım saç hər yana,
Cansızlar gəlsin cana.
Bağım, bağçam güllənsin,
Bülbüllərim dillənsin.
Şənlənsin tarla, çəmən,
Sevinsin ana Vətən.

Körüklə, Alagöz körüklə, kürəmiş yansın, ocağımız da qəlbimdə yanan eşqin kimi alovlansın.

A l a g ö z. Yenə çay kimi yaman coşub, daşırsan.

A t a b a b a. Durğun göl olduğun yadıma gəlir. Mən həmişə coşğun çay daşqın sel olmuşam.

Çeşmənin başı sənsən,
Qiymətli daşı sənsən.
Dünya gözələ dönsə,
Hamının başı sənsən.

A l a g ö z. Kefin gəlib, Bəxtəvər, mən bütün gecəni yatmamışam, ürəyimə min cür qara fikirlər gəlir, Elman ovdan niyə qayıtmadı? Görəsən başına nə qəza gəldi. Sənin heç bir tükün də yerindən qımıldanmır.

A t a b a b a. Çünki arxayınam, bilirəm ki, Elman kimi oğula heç bir şey olmaz. Bütün el onun arxasındadır. (*Alagöz cavab verməz)* Görünür başı ova qarışmış, darıxma, gələr. (*Qılınc şəklinə salmış olduğu dəmiri ocaqdan maşa ilə götürüb zindan üzərində çəkiclə döydükdən sonra yenə maşa ilə götürüb baxır. Razı olmadığını göstərən bir səslə)* Yox, bu da mən istəyən qılınc olmadı. (*Qılıncı zindan yanındakı qırıq qılınc parçalarının içinə atır. Başqa bir dəmir parçasını ocağa qoyur)* Alagöz, körüklə!..

A l a g ö z (*körükləyə-körükləyə*). Bizim də bu gün işimiz heç gətirmir, bilmirəm nə var?

B i l i c i uzaqdan görünür və dükana doğru gəlir. Atababa qılıncı götürüb zindan üzərində döyməkdə davam edir. Maşa ilə götürüb baxır, başını oynadır.

A t a b a b a. Bu qılınc məni lap yordu.

A l a g ö z. Ey, sən də, qoluyun gücü azalıb.

Alagöz evə gedir. Bilici yaxında durub Atababanın işləməsinə tamaşa edir. Atababa o qılıncı da dəmir parçalarının üzərinə atır. Bilici ona yanaşır, Atababa Bilici babanı görüncə

A t a b a b a. Gün aydın, baba!

B i l i c i. Gün aydın, oğlum! (*Qılınc qırıqlarına baxaraq)* Bu qılıncları neçin qırıb atırsan?

A t a b a b a. Baba, mən istəyən qılınc olmur.

B i l i c i. Olar, oğlum, olar. Sən get mənə sərin su gətir.

Atababa su gətirməyə gedir. Bilici qoltuğundan bir dəmir parçası çıxarır, içindəki ağ tozdan ocağa səpir, ocaq alovlanıb yanmağa başlayır. Atababa bir kasada su gətirir. Bilici suyu alıb içir. Atababa bir şölə çəkib yanan ocağa, bir də heyrətlə Biliciyə baxır.

A t a b a b a. Baba can, ayağınız nə qədər uğurludur! Ocağım günəş kimi şölə çəkib yanır. (*Tez bir dəmir parçasını götürüb ocağa atır)*

B i l i c i. Atababa, o qılıncı mənim üçün qayır!

A t a b a b a. Baş üstə, baba can! (*Dəmiri ocaqdan götürüb zindan üzərində çəkiclə döyür, döydükcə qılıncdan alovlu qığılcımlar sıçrayır. Dəmir qılınc şəklini alır. Atababa ona diqqətlə baxaraq)* Bu, mən istəyən qılınc olacaq, sizin uca bəxtiniz var.

B i l i c i qılıncı A t a b a b a d a n alıb əli ilə ona sığal verir, qılınc parıl-parıl yanır, sonra gözlərini əfsanəli dağa dikərək diqqətlə baxır.

B i l i c i. Üstümüzə qara buludlar gəlir, al bu qılıncı yaxşı saxla, Vətən göylərini qara buludlar aldığı zaman bu qılınc lazım olar. O zaman onu xalqın ən qəhrəman, ən namuslu oğluna verərsən. O, Vətəni fəlakətdən qurtarar.

Bilici gedir. Atababa onu yola salmaq üçün arxasınca beş-on addım getdikdən sonra qayıdır. Qılıncı əlinə alıb diqqətlə bağır. A l a g ö z gəlir. Qılınc üzünə şəfəq salır, gözləri qamaşır.

A l a g ö z (*heyrətlə*). Atababa, bu qılıncı sənmi qayırdın?

A t a b a b a. Mən qayırdım, mən!..

Alagözün başından bir tük çəkir. Alagöz diksinir. O, qılınc ilə tükü üzür. Hər ikisi məmnun və heyrətlə qılınca baxır.

A l a g ö z. Atababa, bu qılınc Elmana layiqdir.

A t a b a b a. Bilici baba: "Bu qılıncı qara gün üçün saxla", – dedi. Bunu gizlətmək lazımdır.

Yeri qazıb qılıncı basdırır, sonra bir dəmir parçası ocağa atıb ox qayırır, bu zaman T u ğ a n, A s l a n və L ə l ə ş gəlirlər.

T u ğ a n. Gün aydın, baba!

A t a b a b a. Aydınlıqlar içində, igidlər!

A s l a n. Yenə çalışırsan alnın tər tökür.

T u ğ a n. Alın təri, namus təridir. Səni gecə-gündüz sönmək bilməyən bu ocağın el üçün xeyir, bərəkət ocağıdır.

A s l a n (*Alagözə*). Xala, sən necəsən?

A l a g ö z. Yaxşıyam, oğlum, ancaq Elmandan nigaranam. Ova gedəli qayıtmadı.

A s l a n. Qayıdar, fikir çəkmə, ona nə olacaq.

T u ğ a n (*gülə-gülə*). Dünən ovda idik. Lələşin adaxlısına vurulub, onun dalınca getdi.

L ə l ə ş (*yarızarafat, yarıgerçək*). Ey, mənim nişanlıma sataşmayın, yoxsa hərənizi bir əlimlə qaldırıb yerə çırparam.

A s l a n. Bah, sənin böyük pəhləvan olduğunu bilmirdim...

L ə l ə ş. Bilmirdin, indi bil.

A l a g ö z. Doğrudan, Elmandan nə xəbər?

T u ğ a n. O, Dünya gözəlinin dalınca getdi.

A t a b a b a. Dünya gözəlinin?

A l a g ö z. Onda bu səfər çox uzun sürəcək. O qorxulu yollarda görəsən başına nə bəla gələcək?..

A s l a n. Elmana heç bir şey olmaz, arxayın ol!

T u ğ a n. Biz sizi arxayın etmək üçün gəldik.

Uzaqda nərə səsi və divlərin həmhəməsi eşidilir.

T u ğ a n (*döyünərək*). Bu nə səsdir?

Uzaqda tüstü görünür.

A s l a n. Bax, evləri yandırırlar.

T u ğ a n. Görünür basqındı. Tez gəlin!

A s l a n. Gedək!..

Hər ikisi qılınclarını çəkib gedir. Atababa, Alagöz və Lələş tamaşa edir, səs getdikcə yaxınlaşır.

L ə l ə ş. Atababa, gəlirlər, gəlirlər, mən neyləyim?

A l a g ö z. Bədbəxtliyə bax ki, Elman da yoxdur.

A t a b a b a (*çəkici götürür*). Mən gedirəm.

A l a g ö z. Dayan!..

Bu zaman dörd-beş d i v əllərində toppuz nərə çəkə-çəkə yanaşır, Lələş onları uzaqdan görüncə qaçıb böyük bir sandıq içində gizlənir. Atababa onlara yaxınlaşır.

A t a b a b a. Ey, yaxın gəlməyin!..

Onlar Atababaya hücum edirlər.

Z o r b a (*istehza ilə gülərək*). Pah!.. Buna bax!.. (*Toppuzunu qaldırır)*

A l a g ö z (*irəli gəlir*). Ey, mərhəmətsizlər, o qocanı yox, məni öldürün!

Bir div toppuzla Alagözü vurub öldürür. Atababa çəkiclə divi vurub yerə yıxır. Zorba Atababanı yaralayır. Atababa yerə yıxılınca, divlər dükana doluşub talan edirlər. Üç div sandıqdan yapışıb hərəsi bir tərəfə çəkir.

1-c i d i v. Buraxın, bu mənimdir!

2-c i d i v. Yox, mənimdir!

Z o r b a. Siz özünüzə başqa şey tapın! Bu sandıq mənimdir! (*Dartıb əllərindən alır. Sandığı çiyninə qoyub aparmaq istəyir, gücü çatmayıb yerə qoyur)* Bah, ağırdır.

1-c i d i v. Görünür, içində qiymətli şeylər var.

2-c i d i v. Sən yükünü çox yaxşı tutdun.

Z o r b a (*bir divə*). O başdan tut, aparaq.

Div Zorbaya kömək edir, sandığı aparırlar. O biri divlər də gedir. Dəmirçi kəndinin uzaqdan görünən yanmış evləri tüstü içindədir. Divlər əsirləri matraqla döyə-döyə aparır. Elman Simurq quşu ilə ellərinə yaxın təpədə durub Dəmirçi kəndinə baxır. Bu dəhşətli faciəni görüncə

E l m a n. Hər tərəf ölüm, hər tərəf fəlakət.

S i m u r q q u ş u. Bu fəlakəti açan Quzğun şahdır.

E l m a n. Azğın düşmən!.. Heç bir rəzalətdən çəkinmir. (*Simurğa*) Sağ ol, sadiq dostum! Sən məni ölümdən qurtardın, indi get, balaların səni gözləyir.

S i m u r q q u ş u. Düşmən hiyləgərdir, sən özünü onun hiylələrindən qoru çətin zamanda mən köməyə gələrəm. Hələlik, sağlıqla qal.

E l m a n. Uğurlar olsun, dostum! (*Simurq quşu havaya qalxır. Elman qəmli nəzərlərlə bir əfsanəli dağa baxır, bir də Dəmirçilər kəndinə*)

O aslan ürəkli şən elim hanı?
O ellər sevinci gözəlim hanı?

(*Elman yavaş-yavaş evə yanaşır ata-anasını ölmüş görüncə)* Ah, əziz ata-anam?

A t a b a b a (*inləyərək*). Oğlum... Elman!.. Sən sağsan?

E l m a n. Sağam, ata can, sağam. Kaş mən də öləydim, bu qara matəmli günləri görməyəydim! (*Anasına yanaşır)* Anam da sağdırmı?

A t a b a b a. Yox, ölmüşdür (*Elman anasının başını qucaqlayıb ağlayır, Atababa onu çağırır)* Elman, qaldır məni!.. (*Elman onu qaldırır, əli ilə göstərdiyi yerə aparır)* Bu yeri eş! (*Elman yeri eşir, qılınc görünür, Atababa qılıncı alıb Elmana uzadır)* Al bu qılıncı, get intiqam al, Dünya gözəlini azad et!..

E l m a n. (*qılıncı alıb öpür*). Bu qılıncın qalxanı hanı?

A t a b a b a. Bilici babanı tap, qalxanı o sənə verər.

Atababa halsız düşür. Elman tez onun başını dizləri üzərinə alır.

E l m a n. Ata! Ata! (*Cavab gəlmir)* Ata! Ata!.. (*Cavab gəlmir)* Ah, atam da əlimdən getdi. (*Anasının cəsədinə yanaşır)* Bədbəxt anam!.. (*Ayağa qalxaraq, dərdli gözlərini hər tərəfə çevirib həsrətlə baxdıqdan sonra)*

Vətənin göylərini sardı fəlakət buludu.
Külə döndü el, oba, qönçə çiçəklər qurudu.
Bir məzar oldu ana yurdumuzun hər bucağı,

Batdı matəmlərə bayramlı, düyünlü ocağı.
Ah itirdim, bu fəlakətli döyüşlərdə nələr!
Qoca bayquş, qarı düşmən qoparır qəhqəhələr.
Hanı, ah, el gözəli, noldu sevimli Vətənim?
On qurtarmasa Elman, geyim olsun kəfənim!..

(*Qılıncını sıyırıb qəzəbli nəzərlərlə ətrafı baxır)* Həqiqət yenilməz!.. (*Bu zaman ona doğru bir işıq uzanır, Elman işığı görüncə gözləri ümidlə parlayır)* Ey uğurlu çıraq, sən mənim yolumu işıqlandır! Sənə doğru, azadlığa doğru, Gözələ doğru gəlirəm!

Əlində qılınc sürətlə gedir.

P ə r d ə

## DÖRDÜNCÜ PƏRDƏ

D i v l ə r bir qalada qarət etdikləri şeyləri yerə qoyub dincəlirlər, Z o r b a sandığa söykənib oturmuşdur.

1-c i d i v. Zorba! Sənin sandığında yəqin ki, qiymətli şeylər var.

2-c i d i v. Aç görək içində nə var?

Z o r b a. Yox, onu burada açmaq sərf eləməz.

3-c ü d i v. Qorxma, əlindən almarıq, aç!

Z o r b a. Yox, keçəl suya getməz.

1-c i d i v. Doğrusu, bu döyüş məni lap candan saldı. Elə yorulmuşam ki...

2-c i d i v. Məni demirsən, heç ayaqlarımı tərpədə bilmirəm.

3-c ü d i v. Bir az yatsaq, yorğunluğumuz çıxar

1-c i d i v. Doğru deyirsən, mən yatdım.

Divlər uzanıb yatırlar. Zorba paltarı başının altına qoyub xorna çəkir. Bir az sonra Lələş sandığın ağzını yavaşca qaldırıb baxır, tez yenə başını çəkir. Bir az sonra yenə sandığın ağzını açıb qorxa-qorxa divlərə baxır. Yenə tez başını çəkir. Üçüncü dəfə sandığın ağzını açıb bir az baxdıqdan sonra sandıqdan çıxır, qaçmaq istərkən Zorba tərpənir. Lələş qorxub ağaca dırmanır. Nə qədər ağacdan enib qaçmaq istəyir mümkün olmur. Çünki hərdənbir cin tərpənirdi. Zorba oyanır. Başının altından paltarı götürüb sandığa qoymaq istərkən.

Z o r b a. Mənim sandığımı boşalmışlar. (*Divlərə yanaşıb, ayağı ilə onları oyadaraq)* Ey, qalxın!

1-c i d i v (*yuxulu*). Nə deyirsən?

Z o r b a. Mənim sandığımı kim boşaltmışdır?

1-c i d i v (*yuxulu*). Bilmirəm.

O biri böyrünə çevrilir. Zorba hirslənir, ayaqları ilə onları təpikləyib oyadır.

Z o r b a. Qalxın, mənim şeylərimi verin!

2-c i d i v. Nə şeylər?

3-c ü d i v. Nə istəyirsən?

Z o r b a. Qalxın, mənim şeylərimi verin!

1-c i d i v. Nə şeylər?

Z o r b a (*sandığı göstərir*). Baxın bomboşdur. Bunun ağırlığı mənim kimi Zorbanın çiynini salırdı. Deyin görüm, bu şeylər nə oldu?

2-c i d i v. Bizim xəbərimiz yoxdur.

Z o r b a. Necə xəbəriniz yoxdur?.. Bəs bunları yer yeyib, göyəmi çıxıb?

3-c ü d i v. Biz nə bilək...

Z o r b a (*toppuzu qaldırır*). Bu saat mənim şeylərimi verin!.. yoxsa...

1-c i d i v. Bizi toppuzla qorxutma!..

Z o r b a. Canınızı da alaram.

Zorba divlərə, divlər də Zorbaya hücum edirlər. Zorba onları bir-bir öldürür, onların şeylərini götürüb gedir. Lələş ağacdan düşmək istərkən İ f r i t ə C a d u ilə Ş i m ş a d gəlirlər.

İ f r i t ə c a d u. Bizim divləri kim öldürmüş?

Ş i m ş a d. Elmandan başqa kim ola bilər? Hayıf ki, əlimə düşmədi, pəncəmizdən yaman qurtuldu. Mən tufana dönüb onu arxadan top kimi havaya fırlatdım, qayalara düşüb parça-parça olacaqdı.

İ f r i t ə c a d u. Simurq quşu isə qanadlarında götürüb apardı.

Ş i m ş a d. Demək, o hələ sağdır! (*Sandığı görür, gəlib oturur)* Bu mənə lazım olar.

İ f r i t ə c a d u. Gedək... Elmana əncam çəkmək lazımdır.

Gedirlər. Lələş ağacdan qorxa-qorxa enir... Qaçmaq istərkən Şahmar əlində toppuz ona tərəf gələn Lələşə bağırır.

Ş a h m a r. Ey, kimsən? (*Lələş qorxub geri çəkilir, Şahmar yanaşır)* Sən kimsən?

L ə l ə ş. Vay, yağışdan çıxdım yağmura düşdüm.

Ş a h m a r. Ey, kimsən?..

L ə l ə ş (*özünü karlığa qoyur*). Sən nə dedin?

Ş a h m a r. Bu ki kardır. (*Ucadan deyir)* Sən kimsən?

L ə l ə ş. Mən? Mən?..

Ş a h m a r (*ucadan*). Ha, sən.

L ə l ə ş. Mən pəhləvanam.

Ş a h m a r. Yoxsa dəmirçi oğlu Elmansan?

L ə l ə ş (*əlini qulağına qoyur*). Nə?..

Ş a h m a r. Deyirəm yoxsa dəmirçi oğlu Elmansan?

L ə l ə ş (*gülərək*). Eh, Elman nədir? Mən Elmana, Tuğana, Aslana pəhləvan demirəm, onlar mənim qarşımda pişik kimi miyoldayır.

Ş a h m a r (*heyrətlə ona baxaraq*). Paho!.. Adın nədir?

L ə l ə ş Ha?..

Ş a h m a r (*ucadan*). Adın nədir?

L ə l ə ş. Adım?

Ş a h m a r. Ha, adın...

L ə l ə ş. Adım Lələş pəhləvandır. Soruşmaq ayıb olmasın, sən kimsən?

Ş a h m a r. Mən ovçuyam...

L ə l ə ş. Nə?..

Ş a h m a r. Ovçuyam...

L ə l ə ş. Ovçu? (*İstehza ilə gülərək)* Sən mənim kimi ovçu ola bilməzsən!.. Mən göydə uçan durnaları dimdiyindən vururam. Böyük qayaları, ağacları kökündən qoparıb atıram.

Ş a h m a r (*tərəfə*). Paho, bundan qorxmaq gərək! (*Ucadan)* Görünür zor pəhləvansan...

L ə l ə ş. Nə?..

Ş a h m a r (*yanaşır, ucadan*). Zor pəhləvansan!

L ə l ə ş. Bəs!.. Mən çöldə aslanları, qaplanları əlimlə tutub boğuram...

Şahmar ona heyrətlə baxır, sonra qorxa-qorxa bir az geri çəkilir.

Ş a h m a r. Bu pəhləvan mənim işimə yarayacaq. (*Yanaşır, nəzakətlə)* Lələş pəhləvan, gəl otur, danışaq ...

L ə l ə ş. Nə?.. Danışaq?..

Ş a h m a r (*yer göstərir, özü də oturur, ucadan*). Otur danışaq.

L ə l ə ş. Otur deyirsən, oturum...

Lələş qorxa-qorxa divin yanında oturur, div də ehtiyatla kənara çəkilir, heyrətlə Lələşə baxır.

Ş a h m a r (*ucadan Lələşə*). Deyirsən qayaları, ağacları kökündən qoparıb atırsan, aslanları, qaplanları əlinlə tutub boğursan? Bu güc sənə hardan?

L ə l ə ş. Yaxşı soruşursan, qulaq as, söyləyim. Bir gün ovda iki dağ öküzü vurdum, ikisini də çay qırağında bişirib, biroturuma yedim.

Ş a h m a r (*heyrətlə, ucadan onun qulağına*). Pah, iki öküzü bir gündə!

L ə l ə ş. Bəs necə? Pəhləvanın gücü yeməkdə bilinər. Yeməsə, güclü olmaz. Eh, öküz nədir, mən qaya boyda qarpızı yemişəm.

Ş a h m a r . Qaya boyda?

L ə l ə ş. Hə, bəs!.. Qaya boyda. Qulaq as, söyləyim. Bir gün Araz çayının sahili ilə gedirdim, qarşıma dağ boyda dəyirmi bir qaya çıxdı, baxıb gördüm qarpızdır. Qarpızın yanında böyük bir deşik vardı, içində üç tülkü balası, tülkü balalarını ayağımın altında əzib öldürdüm.

Ş a h m a r. Pah, dağ boyda qarpız, içində üç tülkü balası! (*Ucadan)* Pəhləvan, bu qarpızın tağı nə boyda idi?

L ə l ə ş. Ay sağ ol, yaxşı soruşursan, qarpızın tağını axtarıb gördüm, tağın kökü Araz çayının o biri sahilindədir. Tağ çayın üstündən körpü kimi uzanmış, üstündən at-eşşək, araba, adam keçir.

Ş a h m a r. Pah, nə qəribə qarpız imiş! Pəhləvan, o qarpızı neylədin?

L ə l ə ş. Nə?..

Ş a h m a r. O qarpızı neylədin?

L ə l ə ş. Neylədim? Baltanı götürdüm, qarpızı parça-parça doğrayıb, doldurdum tuluğa. (*Əli ilə qarnını göstərir)*

Ş a h m a r Pah, dağ boyda qarpız qarnına necə yerləşdi (Əli ilə qarnını göstərir).

L ə l ə ş. Yaxşı soruşursan. Qarın ki var. Tuluq kimi şeydir, basdıqca genişlənir. Qarpızı yedim, gecə qarnım şişdi, şişdi, şişdi üst tərəfi burnuma dəydi. Alt tərəfi ayaqlarıma sarıldı, özümü zor, güc evə çatdırdım.

Şahmar heyrətlə ona baxıb geri çəkilir.

Ş a h m a r. Pəhləvan, gəl qardaş olaq. Dar gündə mən sənə kömək edim, sən də mənə.

L ə l ə ş. Yaxşı, ol deyirsən olaq.

Bir-birinin əlini tuturlar. Şahmar o tərəf-bu tərəfə baxır.

L ə l ə ş. Niyə döyükürsən, yoxsa məndən qorxursan?

Ş a h m a r. Yox, düşmənin yolunu gözləyirəm. O, öz ayağı ilə gəlib bura çıxmalıdır.

L ə l ə ş. Yoxsa Elmanı axtarırsan?

Ş a h m a r. Yox, mənim o dünyaya göndərmək istədiyim bir qocadır.

L ə l ə ş. Eh, qocanı öldürməyə nə var?

Ş a h m a r. Bu qoca başqa qocadır. Hər işi sehrdir, cadudur. Mənə kömək etsən, sənə çoxlu pul verərəm, xəzinə verərəm. Mən yolunu qabaqdan kəsərəm, sən də arxadan.

L ə l ə ş. Nə deyirəm ki.

Bilici uzaqda görünür.

Ş a h m a r. Bax, odur gəlir, gəl, qardaş, gəl!

L ə l ə ş. Nə deyirəm ki (*titrəyir)* Bu, bu, bu!..

Ş a h m a r. Vay, pəhləvan, sən qorxursan, titrəyirsən...

L ə l ə ş. Ağlını başına yığ, titrəmək nədir? Mən acıqlananda, qollarıma güc dolanda titrəmək adətimdir. Bu, bu, bu!..

Ş a h m a r. Qardaş, gəl iki yandan hücum edək.

L ə l ə ş (*əyilir*). Əyil, əyil, səni görməsin, mən təpədən qılıncı götürüb gəlirəm.

Ş a h m a r. Tez gəl!

L ə l ə ş (*sürünə-sürünə gedir*). Uşaqsan, tülkünün meydanda nə işi var ki, dərisinə saman təpsinlər.

Birdən qarşısına E l m a n çıxır.

L ə l ə ş. Vay, ey adam, yazığın gəlsin.

E l m a n. Lələş!..

L ə l ə ş. Elman, sənsən?

E l m a n. Sən burda nə gəzirsən?

L ə l ə ş. Ova çıxmışdım.

E l m a n (*gülə-gülə*). Ova çıxmışdın?

L ə l ə ş. Hə, ova çıxmışdım, yaxşı ki, səsini tez çıxartdın, yoxsa səni ov bilib vurmuşdum.

Ş a h m a r (*səslənir*). Pəhləvan tez ol gəl!

E l m a n. O kimdir?

L ə l ə ş. Heç tanış bir pəhləvandır. Qocanı öldürmək istəyir, məni də köməyə çağırır.

E l m a n. Qoca kimdir? (*Tez o tərəfə baxır, Bilicini görüncə)* Nə sevimli qocadır! Üz-gözündən nur yağır.

Şahmar əlindəki ox ilə onu nişan alıb vurmaq istəyir, qoca əsəbi baxışlarla ona baxır.

E l m a n. Ey, dayan!.. Nə edirsən?!

Ş a h m a r. Çəkil, onu öldürmək mənə buyruqdur.

E l m a n. Yox, o ölməyəcək, onu salamat saxlamaq da mənə buyruqdur.

Ş a h m a r. Sən Quzğun şahın iradəsinə qarşı çıxırsan?! Ey bəni-insan, bu sənə ucuz başa gəlməz. Qarşındakı o tilsimli dünyanın pad-şahı Quzğun şahın baş pəhləvanı Şahmardır. Çəkil yolumdan!

E l m a n. Aha, yaxşı yerdə ratslaşmışıq. Səni göydə axtarırdım, yerdə əlimə düşdün. De. Görüm, Dünya gözəli hanı?

Ş a h m a r (*qəhqəhə ilə gülür*). Ha... ha... ha... Dünya gözəli... De görüm sən kimsən?..

E l m a n. Mən dəmirçi oğlu Elmanam.

Ş a h m a r. Aha, dəmirçi oğlu Elman! Dünənki uşaq, ha... ha... ha...

L ə l ə ş (*uzaqdan*). Bəs, dəmirçi oğlu Elman odur?

E l m a n. Sən mənə Gözəlin yerini göstərməlisən!

Ş a h m a r (*toppuzu çəkir*). Al, göstərim sənə. (*Toppuz ilə Elmanı vurur)*

Elman onu rədd edərək ilk zərbədə qılıncla Şahmarı öldürür. Bu tilsimli pəhləvanın dərhal ölməsi onda təəccüb oyadır, heyrətlə qılınca baxır. Sonra Biliciyə tərəf gedir.

E l m a n. Gün aydın, baba!

B i l i c i. Aydınlıqlar içində! (*Elmanın qılıncına baxaraq)* Nə arzun var, oğlum?

E l m a n. Baba can, qılınca qalxan istəyirəm.

B i l i c i. Arxamca gəl!

Elman ilə qoca gedir. Ş i m ş a d əlində sandıq Lələşə yanaşır. Lələş Elmana tərəf qaçır.

Ş i m ş a d. Ey, dur!.. Kimsən sən?

L ə l ə ş (*tərəfə*). Qoy buna da bir qorxu gəlim. (*Şimşada*) Mən? Mən pəhləvanam...

Ş i m ş a d. Bilirəm pəhləvansan ey igid oğlan!

L ə l ə ş. Sən hardansan?

Ş i m ş a d (*qorxa-qorxa*). Bu yaxın kənddənəm.

L ə l ə ş. O sandıq sənə hardan? O ki mənimdir!..

Ş i m ş a d. Sənindir?

L ə l ə ş. Bəli, mənimdir. Mən onun içində oturub göylərə uçuram.

Ş i m ş a d (*tərəfə*). Dinmə, bu Elmandır (*Lələşə)* Sizə Simurq quşunun qanadları üzərində uçmaq daha çox yaraşır. Siz sandığı neyləyirsiniz?

L ə l ə ş. Mən onda uçuram, uçuram.

Ş i m ş a d. Sənin kimi böyük pəhləvan bu sandığa necə sığışar?

L ə l ə ş. Elə yaxşı büzülüb sığışıram ki!..

Ş i m ş a d. Yox, inanmıram, pəhləvan.

L ə l ə ş. İnanmırsan?

Ş i m ş a d. Yox, inanmıram.

L ə l ə ş. (*sandığı dartıb alaraq*). Mən səni inandıraram. (*Sandığa girib büzülür)* Bax, belə!..

Ş i m ş a d (*tez sandığın ağzını örtür*). Ha, ha, ha... Dəmirçi oğlu Elman sandıq içində. Quzğun şaha ən böyük hədiyyə!

Q u z ğ u n ş a h, v ə z i r və d i v l ə r gəlir.

Ş i m ş a d (*baş əyərək*). Padşahım, sizə çox böyük hədiyyə gətirmişəm. (*Sandığı göstərir*).

Q u z ğ u n ş a h. Nədir o?

Ş i m ş a d. Dəmir oğlu Elman!

Q u z ğ u n ş a h. Necə, Elman?! Çıxarın onu sandıqdan.

Şimşad sandığın yanında fırlanır, divlər sandığın ətrafını alır, Şimşad sandığın ağzını açır.

Ş i m ş a d. Çıx sandıqdan!

L ə l ə ş (*başını çıxarıb divlərə baxır, qorxa-qorxa*). Bu...ba... ba...ba...ba...

V ə z i r (*acı-acı gülərək*). Bu Elman deyil. Siz kimi tutub gətirmisiniz?

Q u z ğ u n ş a h. Çıx sandıqdan!..

Şimşad onun qolundan tutub çıxarır.

L ə l ə ş (*qorxa-qorxa onlara baxıb titrəyir*). Bu... ba... ba... ba...

Q u z ğ u n ş a h. Adın nədir?

L ə l ə ş. Adım? Lələş!

V ə z i r (*gülə-gülə*). Aslan yerinə dovşan tutmuşlar. (*Lələşə)* Sən nəçisən?

L ə l ə ş. Nə?

V ə z i r. Nəçisən?

L ə l ə ş. Mən?.. mən... (*sol qolunu saz kimi uzadır, sağ barmağı ilə çalaraq*) Belə var ha!..

Q u z ğ u n ş a h. Belə nədir?

L ə l ə ş. Belə, belə... çalğıçıyam.

V ə z i r. Yaxşı çala bilirsənmi?

L ə l ə ş. Hə, yaxşı çalıb-oxuyuram. Mən oxuyanda bülbüllər susur, qurbağalar qur-qur quruldaşır.

Divlər gülüşür. Lələş qolunu saz kimi çalır, divlər oynamağa başlayır.

Q u z ğ u n  ş a h. Bunu götürün saraya, çalıb-oxusun, bəlkə gözəlin könlü açılar. (*Şimşada*) Yalançı pəhləvanlar! Tanımadığınız Elmanı Gözəllər kəndində havaya necə fırıllatdınız? Görünür hər sözünüz yalandır. (*Acıqlı*). Quzğun şahın əmri qətidir. Ya Elmanın başı gəlməli, ya da sənin başın yerindən üzüləcək.

Ş i m ş a d. Əmrinizə itaət borcumuzdur, şahim!

Divlər lələşi əlləri üstündə aparırlar. Quzğun şah, vəzir, Şimşad gedirlər.

E l m a n (*əlində qılınc və qalxan görünür*). Ey gözəl ölkə, ey bərəkətli torpaq, hər zaman bahar qoxusu verən sevimli ana qoynunda indi düşmənlər yatır. (*Sayırma qılınc ilə getmək istərkən yer yarılır əllərində zəncir dörd div çıxır)*

D i v l ə r. Dayan, oğlan, dayan! Gəl sən də bu zəncir altına gir!

E l m a n. Mən əsarət zənciri altına girmək üçün yox, o zənciri parçalamaq üçün doğulmuşam. (*Hücum edir, divlərdən ikisini öldürür, ikisi qaçır)*

Səs-küy çoxalır, qorxunc səslər gəlir. İ f r i t ə  c a d u  Ü l k ə r, qiyafəsində Elmana yanaşır.

İ f r i t ə  c a d u. Ey gənc qəhrəman, xoş gəlmisən!..

E l m a n. Sən kimsən?

İ f r i t ə  c a d u. Mən Dünya gözəlinin rəfiqəsi Ülkərəm.

E l m a n. Xatırlayıram.

İ f r i t ə  c a d u. Dünya gözəli düşmən əlində əsirdir, onu qurtarmaq lazımdır.

E l m a n (*başını köksünə dikərək*). Gözəl! Gözəl!

İfritə cadu əlində kösöy fırlanır, yer yarılır, Elman qurşağa qədər yerə batır, ətrafını alov bürüyür.

İ f r i t ə  c a d u. Ha, ha, ha!.. Dəmirçi oğlu, gecikmə, Dünya gözəli yolunu gözləyir.

E l m a n. Ah, yandım, yandım, hiyləgər qarı!

Divlər şənlik edir, oynayır.

İ f r i t ə  c a d u. Sən ömrün uzun bu atəş içində yanacaqsan!

Əllərini bir-birinə vurur hamı gedir.

E l m a n. Ah, Gözəl... Gözəl!..

Bilici gəlir.

B i l i c i. Uğur olsun, elin igid oğlu!..

E l m a n. Uğurlar olsun baba, mənmi igidəm?

B i l i c i. Sən! Sən!

E l m a n. İgid olsaydım Gözəlim düşmən əlində əsir, mənim də boynumda odlu zəncir olmazdı.

B i l i c i. Oğlum, dağ başına qış düşər, igid başına iş. İldırım hər zaman uca yerlərə düşər. Söylə, əsir olan Dünya gözəlini düşmən pəncəsindən kim qurtaracaq? Qorxaq, bacarıqsız adamcığazlarmı? Yox, onu xalqın sənin kimi namuslu, igid oğlanları qurtaracaq.

E l m a n. Yandım, yandım! Bu tilsimdən qurtula bilsəydim!

B i l i c i. Düşünmə, oğlum! Səni qurtaracaq əllər az deyil! (*Əli ilə işarə edir)*

Ey səadət çiçəkləri,
Bilik, hünər mələkləri!

Yaşıl otlar içindən qızıl gül, lalə, bənövşə, qərənfil,
zanbaq şəklində qızlar çıxaraq, Biliciyə yanaşır.

Q ı z l a r Salam, salam, qoca baba!
Ey Bilici uca baba!
Sənsən verən işıq, bilik,
Hər əmrinə baş əyirik.

B i l i c i. Dardadır elin vicdanı;
Qurtarın bu qəhrəmanı!

Qızlar Elmana yanaşır. Bilici yavaş-yavaş çəkilib gedir.
Qızlar Elmanın ətrafında dolaşır.

Q ı z l a r. Sən ey cadu atəşi, sön!
Tilsim, qırıl, boz külə dön!

lman özünü azad hiss edincə qızlara yanaşır.

E l m a n.
Kimsiniz, ey gözəl qızlar?
Sizdə bilik və hikmət var.

Q ı z l a r. Bizik elin dilbərləri.

E l m a n. Solmaz çiçəkdir hər biri.

Ey gəlinlər, qönçə qızlar,
Sizi gördüm, yarı andım;
Ürəyimin başı sızlar,
Bağçalarda barı andım.

Bostanımın göy tağında,
Elimin zümrüd bağında,
Yeniyetmə gül çağında
Şamamanı, narı, andım.

Sönməz yanğın var canımda,
Qurdlar gəzir ormanımda,
Əsir düşmüş ceyranımda
Şimşək baxışları andım.

Q ı z l a r Durma, söylə kimsən, oğlan?
E l m a n. Dəmirçiyəm, adım Elman.
Q ı z l a r. Söylə kimdir, o sevgilin,
Qızdır, qadındır, ya gəlin.
E l m a n
Dünyada yox ona bədəl,
Adı Gözəl, özü gözəl.
Bu ellərin ürəyidir,
Uca, sönməz diləyidir.

O nazlı dilbəri röyada gördüm,
Dağınıq saçını daradım, hördüm,
Yollarda hər eldən, oymaqdan sordum;
Sevgilim canandan xəbər verən yox.

Sizə çox bənzərdi boyu, buxunu,
Baxışı, gülüşü, incə tül donu.
Günəşdən, ulduzdan, soruşdum onu,
O pəri vicdandan xəbər verən yox.

Qara, gur saçından on dörd hörük var,
Ağlarkən gözündə incilər parlar;
Yalvardı: – Divlərdən gəl məni qurtar!
O zalım düşməndən xəbər verən yox.

1-ci qız.

Ey namuslu, gözəl oğlan,
Sənə qıymaz əcəl oğlan!
Üz-gözündən uçsun kədər,
Otur bir az, dincəl, oğlan!

2-ci qız.

Qaranlıqdan doğar səhər,
Günəş gülər şən elinə,
Qarşında var şanlı zəfər,
Qovuşarsan gözəlinə.

3-cü qız.

Bu elin gözəli alma bağında,
O zümrüd qəsirdə, div qucağında,
Ləkələr düzülmüş al yanağında,
Gecə-gündüz ağlar, oğlan, durma get!

4-cü qız.

Göyəmli dağların qatı bucağı,
O quldur divlərin olmuş yatağı.
Elinə, ölkənə onlardır yağı,
Qurşan qılınc, qalxan, oğlan, durma, get!

1-ci qız.

Qəlbində sıxıntı, qayğı, kədər var.
Gözləri yolunda çəkər intizar.
Yaşlar kirpiyindən inci tək axar,
Göy, tanrı olsun yar, oğlan, durma, get!

Qızlar yox olur, Elman heyrətlə onların dalınca baxır.

Elman. Ah, ölkəmin parlaq günəşi sönmüş, canlı çiçəkləri solmuş, coşqun çayları qurumuş. Bax nələr olur! Dünya gözəli yadlar qucağında saralıb solur.

Şimşad ilə İfritə cadu görünür. Ağac altında bir-birilə gizlin danışırlar. Şimşad qoca falçı qiyafəsində, ifritə əlində böyük bir kitab Elmana tərəf gəlir.

Elman. Gün aydın, baba!

Ş i m ş a d. Aydınlıqlar içində, oğlum! Sən bu yerlərdə nə gəzirsən?

E l m a n. Baba, qiymətli bir ov itirmişəm, onun sorağında gəzirəm.

Ş i m ş a d. Bilirəm, oğlum, bilirəm, o ov tək sənin üçün qiymətli deyil, bütün el-oba üçün qiymətlidir.

E l m a n. Baba, sən kimsən, əlindəki o kitab nədir?

Ş i m ş a d. Mən insanların gələcəyini göstərən qəzavü-qədər mələkiyəm. Bütün insanların başına gələn bu kitabda yazılmışdır.

E l m a n. Elə isə, bax, gör bu səfərdə mənə nə görünür?

Ş i m ş a d (*Kitabı vərəqləyib Elman baxır*). Sən dəmirçi oğlu Elman deyilsənmi?

E l m a n. Dəmirçi oğlu Elmanam, baba!

Ş i m ş a d. Dünya gözəli Quzğun şahın sarayındadır. Sən onun sorağında gəzirsən.

E l m a n. Doğrudur, baba, doğrudur. Mən o Dünya gözəlini bir də görə biləcəyəmmi?

Ş i m ş a d (*kitabı vərəqləyərək*). Oğlan, bu qara xəbəri sənə necə söyləyim?

E l m a n. Tez söylə, kitabda nə görünür?

Ş i m ş a d. Söyləyim, ancaq yolun gedər-gəlməzdir.

E l m a n. Məni heç bir şey qorxuda bilməz.

Ş i m ş a d. Oğlan! Gəncliyinə yazığın gəlsin, bu yol başdan-başa ölüm və fəlakətdir. Bu yoldan qayıt, getsən, salamat qayıtmayacaqsan.

E l m a n. Onunla görüşmədənmi öləcəyəm?

Ş i m ş a d (*kitabı vərəqləyərək*). Oğlan, yolunda can qoyduğun Dünya gözəli səni çoxdan unutmuş, Quzğun şahın sarayında gecə-gündüz kefdə, eyş və işrətdədir.

E l m a n (*qılıncını sıyıraraq*). Sus, qoca falçı!

Ş i m ş a d. Mən neyləyim, kitab belə göstərir.

E l m a n. Tfu sənə, tfu sənin kitabına! (*Acıqlı gedərkən İfritə cadu bir qadın qiyafəsində quyu ağzında saçlarını yolub ağlayır. Elman ona yanaşır)* Nə üçün ağlayırsan, xala?!

İ f r i t ə c a d u. İgid oğlan, o boy-buxununa canım qurban, balamı səndən istəyirəm. (*Qarşısında diz çökür)*

E l m a n. Balana nə olmuş?

İ f r i t ə c a d u. Quyuya düşdü. Ah, yazıq balam, yazıq balam!

E l m a n. Necə oldu düşdü!

İ f r i t ə  c a d u. Kəndə gedirdik, bir az dincəlmək üçün quyu ağzında oturduq, quyu başında uşaq oynayırdı, birdən ayağı sürüşüb yıxıldı. Elə bil uşağı əl ilə götürüb quyuya atdılar. İgid oğlan, qoluna, gücünə mən qurban, qurtar balamı! (*Ağlar)*

E l m a n. Ah, ana naləsi, övlad həsrəti nə yaman olurmuş! Kəndiri ver bura!

İ f r i t ə  c a d u. Al, oğlum al, balamı salamat mənə çatdırsan, ölüncə sənin qulun olaram. (*Elman kəndirin bir ucunu qalın ağaca, bir ucunu da belinə bağlayıb düşmək istəyərkən*) Oğlum, ver qılıncını mən saxlayım.

E l m a n. Yox, o, başqa ələ verilməz, atamdan yadigardır. (*Quyuya düşmək istərkən)* Xala, mənə xeyir-dua ver!

İ f r i t ə  c a d u. Sağ get, salamat qayıt, ürəyində heç arzun qalmasın! (*Elman yavaş-yavaş quyuya enir. İfritə cadu kəndiri ağacdan açır. Elman quyuya düşür. İfritə cadu qəhqəhə çəkərək)* Dünya gözəlini qurtarmağa gedən oğlan, get qaranlıq dünyada, divlər ölkəsində, ilan-çayanlarla yaşa! Oradan sənə qurtuluş yoxdur!

Ş i m ş a d (*əlində kitab gəlir*). Başını əkdinmi?

İ f r i t ə  c a d u. Elə əkdim! Quyuya kəlləmayallaq getdi.

Ş i m ş a d. Gedək, görək nə oldu?

İ f r i t ə  c a d u. Gedək, gedək!

P ə r d ə

## BEŞİNCİ PƏRDƏ

### BİRİNCİ ŞƏKİL

Səhnə Quzğun şahın zülmət kimi qaranlıq ölkəsini təsvir edir. Susuz, çılpaq çöl, arasıra şiddətli külək əsir, ətrafdan qorxunc səslər gəlir.

E l m a n. Mən hardayam? Bu qorxunc səslər nədir? Ah, məni Gözəlimin üzünə həsrət qoyan azğın düşmən! Pərdə dalında gizlənmə, gəl mərd kimi qarşıma çıx! Qolumun gücünü gör, qəlbimin öcünü.

Dörd ətrafını qılınclayır. Şimşad ilə İfritə cadu kəndli qiyafəsində arxalarında şələ odun gəlirlər.

İ f r i t ə  c a d u. Ey, sən kimsən? Divlər ölkəsində nə gəzirsən?

E l m a n. Məni uca diləyim bu yerə atmışdır. Siz kimsiniz?

İ f r i t ə c a d u. Bu yerdə divlərin qorxunc səsindən, aslanların müdhiş nərəsindən insanın ölü partlayır, sən bu yerlərə necə gəldin?

E l m a n. Məni bir qarı aldatdı.

İ f r i t ə c a d u. Bilirəm, o, insanların düşməni İfritə cadudur. O çoxunu aldadıb bu susuz çöllərdə məhv etmişdir.

E l m a n. Bu ölkə kimindir? Bu yerlərdə kimlər yaşayır?

İ f r ə t ə c a d u. Yazıq! Divlərin qorxunc nərəsini eşitmirsənmi? Bura Quzğun şahın torpağıdır.

E l m a n. Elə isə səadət düşməninin yerini mənə nişan verə bilərsənmi?

İ f r ə t ə c a d u. Neyləyirsən? O sənin nəyinə gərək?

E l m a n. Mənim bütün varlığım, xalqımın səadəti onun əlindədir.

İ f r i t ə c a d u. Bilirəm, bilirəm, Dünya gözəli!

Oğlan, sən sevdiyin quş
Başqa budağa qonmuş.
Quzğun şahın əlinə
Düşmən tapmaz qurtuluş.

E l m a n. Bir-birinə dəysə yer, göy, ey ana.
Mən yanağı solmazımdan keçmərəm!
Ürəyimin tellərini oynadan
Gül-çiçəkli şən yazımdan keçmərəm!
Al dodağı, gül camalı can alır,
Al buxaqda qoşa xalı can alır.
Hər baxışı, hər xəyalı can alır,
Yad budağa qonmazımdan keçmərəm!

İ f r i t ə c a d u. Onu unut, oğlan! Quzğun pəncəsinə düşən geri qayıtmaz!

E l m a n. Xala, sən onu mənə göstər, dalısınca işin olmasın.

İ f r i t ə c a d u. Görünür igidsən, qolunun gücünə çox güvənirsən, gəl igid oğlan, gəl, Quzğun şahın sarayını sənə göstərim, get sevgilini qurtar. Quzğun şahı öldür, bizi də xilas et! (*İfritə cadu ağacı ilə yerə cız çəkir və səhnəni dörd dolanıb durur. Elmana istehza ilə baxaraq, qəhqəhə ilə gülür)* Ha... ha... ha... Oğlan, ömrün uzunu cız çəkdiyim, bu dairədən dışarı çıxa bilməyəcəksən! Mən getdim, sağ ol!

Elman səhnəni dörd dolanır, hər tərəfə gedir, cızdan dışarı çıxa bilməyir... Uzaqdan ona qəhqəhə ilə gülürlər. Elman acığından havanı qamçılayır, əsəbi hallar keçirir. Bu zaman çalğı səsi ucalır. Əllərində məşəl bir neçə çirkin qiyafəli adam görünür, onlar çalıb oxuyur. O səsdən ağaclar, yarpaqlar, hər şey, hətta Elman da oyanır.

O n l a r o x u y u r.

Yer oynayır, göy oynayır,
Dərə, təpə, dağ oynayır,
Ağacda yarpaq oynayır.
Hər oynayan şən oynayır,
Önümdə düşmən oynayır.

Səsi kəsilir Elman oynamaqdan yorulub bihuş yerə yıxılır. Elman gözlərini açıb dəhşət və həyəcan içində ətrafa baxarkən Bilici ona yanaşır.

B i l i c i. Qalx, oğlum, qalx, polad döyülməsə bərkiməz. Səni bu fəlakətdən yalnız bilik və cəsarət qurtaracaq! (*Bilici görünməz olur)*

E l m a n. Ah, bu fəlakətli çöllərdə mənə ürək verən kimdir? Yoxsa öz vicdanımın səsidir? Ah, məni Gözəlimə həsrət qoyan düşmən, sənin tilsimlərini qıra bilsəydim!

Şimşad qoca bağban qiyafəsində görünür. Elman heyrətlə ona baxır.

Ş i m ş a d. Oğlan, söylə sən kimsən?

E l m a n. Yol azmış yolçuyam.

Ş i m ş a d. Burda neyləyirsən?

E l m a n. Divlər torpağındayam.

Gözəl ov itirmişəm,
Gəzirəm, sorağındayam.

Məni düşmənlər bu yerə atmış; bu ölkədə qarşıma çıxanlar mənə dost kimi yanaşmış, düşmən kimi ayrılmış. Bilmirəm sən dostsan, ya düşmən?

Ş i m ş a d. Məndən arxayın ol. Görürəm, igidsən, igidlər üçün isə edilən yaxşılıq batmır. Bu qoca bağban sənə hər cür kömək etməyə hazırdır.

E l m a n. Baba can, səndən bircə xahişim var, işıqlı dünyanı belə zülmətə çevirən Quzğunun sarayını mənə nişan verəsən. Başqa heç bir şey istəmirəm.

Ş i m ş a d (*heyrətlə*). Quzğun şahın sarayı?.. O sənin nəyinə lazım?

E l m a n. Sevgilim Dünya gözəlini onun pəncəsindən qurtarmaq istəyirəm.

Ş i m ş a d. Dünya gözəlini?.. O sənin nəyindir?

E l m a n. O mənim qəlbimdir, həyatımdır. Sən onu tanıyırsanmı?

Ş i m ş a d. Eh, səni bəxtin çəkib buraya gətirmişdir. Bu saat Gözəlinə səni qovuşdursam, nə verərsən?

E l m a n (*həyəcanla).* Bütün ömrüm uzunu bir qul kimi sənə qulluq edərəm. Tez söylə, Gözəlim hardadır?

Ş i m ş a d. Gözəlin bu yaxında, Quzğun şahın sarayındadır. Sənsiz yaman darıxır, hər gün mənim bağıma gəlir, oturub dərdləşirik. Eh, oğlum, mənim də başımda böyük faciələr var. Sonra danışıram. Gözəl hər gün səndən danışır. Sən dəmirçi oğlu Elman deyilsənmi?

E l m a n. Dəmirçi oğlu Elmanam!

Ş i m ş a d. Gəldiyini gedib ona xəbər verimmi?

E l m a n. O tərlan baxışlı, ceyran yerişli Gözəlimin əlini əlimə versən, min canım olsa sənə qurban edərəm.

Ş i m ş a d. Darıxma, oğlum, sən otur, dincəl, mən onu çağırım. (*Gedir)*

E l m a n (*həyəcanlı*). Qəlbim deyir, ağlım isə inanmır. Bu qoca mənə sadiq olsa, Quzğun şah mənim əlimdən qurtara bilməz. Ah, Gözəl, Gözəl!

Görünür qovuşmaq zamanı gəlir,
Ayrılıq həsrəti qəlbimi dəlir.
Ürəyim çırpınır, əsir quş kimi
Acıqlı naləsi göyə yüksəlir.

İ f r i t ə c a d u Dünya gözəli qiyafəsində gəlir, E l m a n ı görüncə

İ f r i t ə c a d u. Dünya gözəli qiyafəsində gəlir, Elmanı görüncə

İ f r i t ə c a d u. Ah, Elman, Elman, sən gələn yollara canım qurban!

E l m a n (*qollarını açaraq qucaqlaşırlar*). Ah, qəlbim, sevincim, ölmədim, üzünü bir də gördüm.

İ f r i t ə c a d u. Elman, tez ol qurtar məni bu zindandan.

E l m a n (*çəkilərək*). Ah, nəfəsin qəlbimi yandırdı. Sən Gözəl deyilsən, onun nəfəsi saf bahar səhərindən daha ətirli idi.

İ f r i t ə c a d u. Ey köməyim, sən məndən qaçırsan? Yoxsa məni daha sevməyirsən?

E l m a n. Çəkil İfritə cadu!

İ f r i t ə c a d u. Elman, Elman, yaxın gəl, həyat sənsiz mənə zindandır.

E l m a n. Ah, xain qadın, dodaqlarım od tutub yanır, ürəyim döyünür, gözlərim qaralır, başım dəyirman daşı kimi fırlanır.

İ f r i t ə c a d u odlu kösöy ilə ona hücum edərkən Bilici gəlir, əlindəki uzun çubuqla kösöyü vurur.

B i l i c i. Qırıl ey tilsim, qırıl!

B i l i c i E l m a n a görünmədən çəkib gedir. İ f r i t ə c a d u E l m a n a yanaşan kimi, onu qılıncla vurur.

E l m a n. Yaxın gəlmə!

İ f r i t ə c a d u aldığı yaradan bağırıb yerə yıxılır, dəhşətli səslə ufuldayır. E l m a n ona yaxınlaşıb qılınc ilə bir də vurur. İ f r i t ə c a d u bağırır, hava qaralır, külək qopur.

E l m a n. Ən qorxunc bir düşmənimi öldürdüm. Ancaq hələ tilsimdəyəm, Gözəli qurtarmaq ümidim azdır.

Ətrafı qılınclayır, G ö z ə l görünür.

D ü n y a g ö z ə l i. Elman, yel ol, sel ol, gəl məni qurtar!

E l m a n həyəcanla D ü n y a g ö z ə l i n ə tərəf gedir. Gözəl yox olur, Elman yerində mıxlı kimi qalır. Bir daş üstündə oturur.

E l m a n. Ah, röya kimi göründü, xəyal kimi yox oldu.

Çırpındım uçmağa sən qonan yerə,
Qanadım bağlıdır, qolum zəncirli.
Qorxunc bir lövhədir hər bir mənzərə,
Ürəklər paslıdır, vicdanlar kirli.

Bu çöldə görmədim şən ötən bir quş,
Hər yanda ulaşır canavar, bayquş.
Tilsimlər içində ölsəm də, gec, tez
Gözəlim tapacaq, zəfər, qurtuluş.

Çəkil ey qaranlıq, dağıl ey duman,
Mənimlə gəl oyun oynama, düşman!
Elimdə analar, oğullar doğmuş
Hər biri Elmandan daha qəhrəman.

B i l i c i. Uğur olsun, Elman! Sən bu divlər ölkəsində nə gəzirsən?
E l m a n (*acıqlı*). Çəkil ey div, çəkil, yaxın gəlmə! (*Qılıncını qaldırır)*
B i l i c i. Sənə nə olmuş, öz köhnə dostunu nə tez unutdun?
E l m a n (*acıqlı*). Sənə çəkil deyirəm!
B i l i c i. Oğlum! Mən səni qurtarmağa gəldim.

E l m a n. Hər gələn bu dadlı vədləri verir, dost kimi yanaşır, düşmən kimi ayrılır. (*Özünün tilsim içində olduğunu bildirmək üçün çırpınır)*

B i l i c i. Dayan, qılınc açmayanı bilik açar. Qırıl, ey tilsim, qırıl! (*Əlindəki çubuğu yerə vurur. Elman özünü azad hiss edir)*

E l m a n. Ey məni bu odlu tilsimdən qurtaran insan, söylə sən kimsən? Mənim ən ağır günlərimdə, ən çətin zamanlarımda köməyə gəlirsən. Tez söylə, sən kimsən?

B i l i c i. Mən sənin mərdliyin, Vətənin, dostunam.

E l m a n. Bilirəm, sən mənim ən əziz, ən sevimli qayğıkeş bir dostumsan. Ancaq kimsən? Səni and verirəm yer üzünə aydınlıq saçan günəşə, söylə sən kimsən?

B i l i c i. Oğlum, mən qoca Biliciyəm.

E l m a n (*önündə diz çökərək*). Ey ürəklərə, ağıllara işıq, elə, ölkəyə yaraşıq verən böyük Bilici, uğurlar olsun!

B i l i c i (*onun əlindən tutub qaldırır*). Elin, ölkənin namuslu oğlu, qalx! Bəxtiyar olmaq istəyirsənsə, məndən ayrılma! Qılınc açmayanı bilik açar.

E l m a n. Əmin ol, ata can! Səndən heç bir zaman ayrılmayacağam. Sənə min təşəkkür, Bilici baba!

Bilici ona parlaq bir gövhər verir.

B i l i c i. Al bu gövhəri, canından əziz saxla, o səni hər çətinlikdən qurtarar.

E l m a n gövhəri alıb baxır, onu hər tərəfə çevirir, bir rəng verir, şəfəqlər içində yanır.

E l m a n. Bilici babanın əziz yadigarı, səni qəlbimin içində saxlayacağam. (*Bilicinin qarşısında diz çökərək)* Baba can, gözü yolumda qalanlar var.

Bilici onun qolundan tutub qaldırır və alnından öpür.

B i l i c i. Get, oğlum, get, gülə-gülə,
Uğur olsun səfər sənə!
Bayram gətir yaslı elə,
Gülsün şanlı zəfər sənə!

E l m a n (*Bilici babanın əlini öpdükdən sonra*). Hazır ol, əsarət, zülmət! Bütün biliyimlə, qüvvətimlə silahlanıb gəlirəm!

P ə r d ə

## BEŞİNCİ PƏRDƏ

### İKİNCİ ŞƏKİL

Səhnə Quzğun şahın sarayını təsvir edir. Dünya gözəli qəmli-qəmli oturub Elmanın yolunu gözləyir.

D ü n y a  g ö z ə l i. Uf, Elman, Elman!..

Sünbülə dən düşəndə,
Çöllərə çən düşəndə,
Ağlım başımdan oynar,
Yadıma sən düşəndə.

L ə l ə ş (*əlində saz gəlir*). Gözəl!..

D ü n y a  g ö z ə l i. Sənsənmi, Lələş?!

L ə l ə ş. Mənəm, Gözəl, mənəm!

D ü n y a  g ö z ə l i. Elmandan nə xəbər?

L ə l ə ş. Bir xəbər yoxdur.

D ü n y a  g ö z ə l i. Divlərdən soruşmadınmı?

L ə l ə ş. Soruşdum, deyirlər, boz çöllərdə əsirdir.

D ü n y a  g ö z ə l i. Bu tilsim və əzablara ancaq o dözə bilər.

L ə l ə ş. Gözəl, eşitdinmi?.. Quzğun şahın pəhləvanı Şahmar ilə vuruşda mən olmasaydım, Elmanı öldürmüşdü... Oxu yaya qoyub Elmanı vurmaq istəyirdi ki, arxadan qollarını elə bərk sıxdım ki, yay, ox əlindən yerə düşdü. Elman fürsət tapıb qılıncı başında endirincə qan göyə fəvvarə elədi. Ancaq, bura bax, a... Gözəl, divlər xəbər tutmasın.

D ü n y a  g ö z ə l i. İgid olduğunu çoxdan bilirəm.

L ə l ə ş. Sən bir dayan, Elman gəlsə, gör burada nə meydan açacağam!

D ü n y a  g ö z ə l i. O gün olsun, Lələş!

L ə l ə ş. Qoy bir az çalım, oxuyum, ürəyin açılsın.

D ü n y a  g ö z ə l i. Sən nə zamandan çalğıçı oldun?

L ə l ə ş. Neyləyim, məni divlər birdən yaxalayanda: "Ey , sən kimsən?" deyib soruşdular. Çarəm kəsilib, çalğıçıyam dedim. Əlimdə silahım olsaydı, mən bilərdim onlara neylərdim. Məni çəkə-çəkə gətirib: "Çal, Gözəlin ürəyi açılsın" dedilər.

D ü n y a  g ö z ə l i. Mənim könlümü heç bir çalğı açа bilməz.

L ə l ə ş. Eh, görünür mənim çalıb-oxumağımdan sənin xəbərin yoxdur. Gözəl, səsim olduğunu mən özüm də heç bilmirdim. Mən çalıb

oxuyanda şadlığından divlərin başı fırlanır. Quzğun şah təxt üstündə çırtıq çalıb oynayır.

D ü n y a g ö z ə l i. Mənim çırtıq çalmağa halım yoxdur, qalx, get!..

L ə l ə ş. Get deyirsən, gedərəm, ancaq səndən soruşsalar, çalıb, oxudu de.

L ə l ə ş gedir, D ü n y a g ö z ə l i əsəbi hallar keçirir.

D ü n y a g ö z ə l i. Uğurlu zamanlar nə tez dolandı.
Ah, Elman, yoluna daşmı qalandı?
Başında yoxsa bir fəlakətmi var?
Yolunda dustağam, gəl məni qurtar!

(*Bir az düşündükdən, ah-nalə qopardıqdan sonra)*

Yaxdı məni qar, boran
Günəşli yaz gəlincə.
Qalmayacaq məndə can
Taleyim saz gəlincə.

Ey dan yeli, ey səhər,
Elmanımdan nə xəbər?
Kim Gözəli müjdələr,
Göllərə qaz gəlincə?

Xəbər apar o yara:
Gözəl çəkilmiş dara.
Tez göstərsin bir çara
Çatar, çatmaz gəlincə.

Q u z ğ u n ş a h gəlib Dünya gözəlinə yanaşır.

Q u z ğ u n ş a h.
Xoş gördük, xoş gördük, sevimli dilbər.
Neçin gül üzündə oynayır kədər?
Onumu anırsan, nədir bu sükut?
Boş yerə üzülmə, Elmanı unut!
O çoxdan məhv oldu divlər əlində,
Qaranlıq dünyanın zülmətlərində
Ömrünün bağçası saraldı, soldu,
Al çiçəklərini yel, boran yoldu.

Ey canlı çiçək,
Elmandan əl çək!
Bu baxış, duruş
Nə qədər göyçək!..

Dünya gözəlinin əlindən tutmaq istəyir, Gözəl əlini çəkir.

D ü n y a g ö z ə l i.

Çəkil, çəkil, heç zaman,
Məni dardan da assan,
Nə qədər ki, canım var,
Qəlbimdən çıxmaz Elman!

Q u z ğ u n ş a h.

Parlayan bəxtinə bunca satma naz,
Məzara girən bir ölü qayıtmaz!
Gəl büllur sarayda quraq şən həyat,
Varım, şövkətimlə bir aləm yarat.

Ey canlı çiçək,
Elmandan əl çək!
O baxış, duruş
Nə qədər göyçək!

Əlindən yenə tutmaq istəyir, Dünya gözəli əlini çəkir.

D ü n y a g ö z ə l i. Nə yalmanırsan yenə,
Çəkil, əl vurma mənə!
Dünya alt-üst olsa da,
Könül vermərəm sənə.

Quzğun şah acıqlı ayağını yerə döyür.

Q u z ğ u n ş a h. Hazır ol, hazır ol, İfritə cadu,
Mənim fərmanıma baş əyməyir bu.
Padişah əmrinə riza gərəkdir.
Əmrimdən çıxana cəza gərəkdir!

(Əlindəki qamçı ilə G ö z ə l i vurur)

İfritə cadudan neçin yox xəbər?
Yoxsa məhv olmuşdur sevimli dilbər?

Quzğun şah təşviş içindədir. Vəzir gəlir.

Q u z ğ u n  ş a h (*vəzirə*). Vəzir, İfritə cadudan mənə bir xəbər! Yoxsa başında fəlakət var?

V ə z i r. Qorxma padşah, onun biliyi qarşısında bütün dünya əsirdir. Düşmənə o, başdan-başa bir fəlakətdir. Ona kim fəlakət aça bilər!

Q u z ğ u n  ş a h. Yox, ürəyim heç sakit deyil!

V ə z i r. Bu qara xülyaya şahanə qəlbinizlə yol verməyin!.. Elman yel olsa, onun tozuna da çata bilməz. Kim bilir, bu vaxta qədər Elman yeddi kəfən çürütmüşdür.

Q u z ğ u n  ş a h. Elə isə bu hardadır? Nə qədər çağırıram, bir xəbər yoxdur.

V ə z i r. Yəqin başı kef-işrət məclislərinə qarışmış. Sən düşünmə. (*Ayağını yerə vurur)* Şimşad, Şimşad!..

Yer yarılır, Ş i m ş a d  hazır olur, şaha baş əyir.

Ş i m ş a d. Əmriniz, şahim!

Q u z ğ u n  ş a h. Durma, İfritə cadudan mənə bir xəbər gətir!

V ə z i r. Tez!

Ş i m ş a d  yerə çəkilir, vəzir əllərini bir-birinə vurur, baş xidmətçi hazır olur.

X i d m ə t ç i. Əmriniz?

V ə z i r. Tez məclis qurulsun, Əyyarı və Lələşi çağırın!

Q u z ğ u n  ş a h. Mənim dilbər qurbağamı da unutmayın!..

Vəzir ilə Quzğun şah bir tərəfə çəkilir, dünya Gözəli fürsətdən istifadə edərək gedir. Quzğun şah taxtında oturur. L ə l ə ş  və Əyyar gəlir, qurbağanı da gətirib şahın yanında qoyurlar. Şah qurbağanı oxşayır. Divlər səf çəkirlər.

V ə z i r (*Əyyara*). Başla görək!

Əyyar ortalığa atılır, saz ilə çalıb oxuyur.

Ə y y a r. Siz tülkü, mən aslanam,
Adlı-sanlı qəhrəmanam.

D i v l ə r. Siz tülkü, mən bir aslanam,
Adlı-sanlı qəhrəmanım.

Ə y y a r. Bir meşədə yüz min qarğa
Qonmuş olsa bir budağa,
Kiçik bir daş atsam, inan,

Qulaq batan bağırtıdan,
Göy üzünü tutar qarğa.
Qəmə, yasa batar qarğa.
Siz tülkü, mən bir aslanam,
Adlı sanlı qəhrəmanam

D i v l ə r. Siz tülkü, mən bir aslanam,
Adlı-sanlı qəhrəmanam.

Ə y y a r. Bu çöllərdə gəzərkən mən
Keçsəm bir göl sahilindən,
Görsə məni qurbağalar,
Qorxusundan bağrı partlar;
Özlərini atar gölə,
Mən baxaram gülə-gülə.
Siz tülkü, mən bir aslanam...

L ə l ə ş. Ey aslan, dayan, sən şahın sevimli qurbağasını təhqir edirsən.

V ə z i r. Doğru deyir.

Q u z ğ u n ş a h. Doğru deyir. (*Əli ilə Qurbağanı oxşayaraq*) Sən mənim bu gözəl, bu nazlı, bu dilbər qurbağamı təhqir edirsən. Sus, axmaq! Alın onu zindana!..

Bir div onu aparır.

V ə z i r. Lələş, indi sən məharətini göstər, şahın könlü açılsın.

Q u z ğ u n ş a h (*birdən ətrafa baxaraq*). Hanı Dünya gözəli? O hara getdi? Tez gətirin!

V ə z i r (*xidmətçiyə*). Tez, tez!..

Q u z ğ u n ş a h. Qoy gəlsin, mənim calal və şövkətimi görsün, bəlkə yola gəlsin.

V ə z i r. Doğrudur, doğrudur. Qoy gəlsin, bu calal və şövkətini görsün, inad və qüruru qırılsın...

Lələş sazını cingildədib çalmaq istərkən.

Q u z ğ u n ş a h. Dayan, qoy Dünya gözəli gəlsin...

D ü n y a g ö z ə l i n i qolundan tutub gətirirlər. Şah Lələşə işarə edir, Lələş çalıb oxuyur.

L ə l ə ş. Meşələrdə ağacdələn taqqıldadır: taq-taq!..

D i v l ə r. Taq-taq!..
L ə l ə ş. Gölməçədə qurbağalar vaqqıldaşır: vaq-vaq!..
D i v l ə r. Vaq-vaq!..
Q u z ğ u n ş a h (*qurbağanın başını oxşayır*). Vaq, vaq!..
L ə l ə ş. Bülbüllər gəlir səsə,
Deyir: – Qurban bu səsə!

V ə z i r. Sağ ol, Lələş, sağ ol!
L ə l ə ş. Sürü-sürü aslanlar bu çöllərdən keçirkən,
Gölün sərin suyundan əyilərək içərkən.
Bir qurbağa edər: vaq!

D i v l ə r. Bir qurbağa edər vaq!
L ə l ə ş. Aslanlar ürkər bayaq.
Üz qoyarlar qaçmağa,
Mən çəkərəm qah-qaha.

Q u z ğ u n ş a h. Yaşa, Lələş, yaşa!
L ə l ə ş. Susuz, geniş səhralardan keçərkən fil karvanı,
Göl yanında birdən görür qəhrəman qurbağanı.
O qəhrəman qurbağa...

D i v l ə r. O qəhrəman qurbağa.
L ə l ə ş. Birdən başlar vaq-vağa,
Birdən başlar vaq-vağa.

D i v l ə r. Bu nərədən ürkərək
Fillər əsər yarpaq tək;

L ə l ə ş. Üz qoyarlar qaçmağa...
Şahdır haman qurbağa...

Gülüşürlər.

D i v l ə r. Şahdır haman qurbağa...

Divlər başlarını L ə l ə ş ə tərəf uzadıb, onun sözünü təkrar edirkən, Ş i m ş a d L ə l ə ş i n ayaqları altından çıxır, Lələş qorxusundan sıçrayıb bağırır.

L ə l ə ş. Vay!..

Q u z ğ u n  ş a h. Şimşad, söylə nə var?

Ş i m ş a d. Şahim, nə söyləyim? Fəlakət başdan aşmışdır.

Q u z ğ u n  ş a h. Yoxsa mənim ruhi-rəvanım, vicdanım İfritə cadunun başında bir fəlakət var?

Ş i m ş a d. Kaş dilim lal olaydı, bu qara xəbəri sizə söyləyə bilməyəydim.

Q u z ğ u n  ş a h. Tez söylə, yoxsa İfritə cadu ölmüşdür?

Ş i m ş a d. Şahim, ömrünü sizə bağışlamışdır

Q u z ğ u n  ş a h. Ah!..

V ə z i r. Uf!..

Q u z ğ u n  ş a h. Fəlakət!.. Qırıldı qolum, qanadım, daşa dəydi muradım, durma söylə, o ağıl, o bilik mədəni olan İfritəni kim öldürdü?

Ş i m ş a d. Dəmirçi oğlu Elman!..

D ü n y a  g ö z ə l i. Elman!..

Q u z ğ u n  ş a h. Yenə Elman! O hələ sağdır?

Dərin sükut.

D ü n y a  g ö z ə l i. Elman, Elman, qoluna, gücünə min qüvvət!

Uzaqdan səs eşidilir.

Q u z ğ u n  ş a h. Bu nə səs-küydür? (*Həyəcanla qulaq asır*)

V ə z i r. Qorxma şahim, bütün yollar, qalalar, keçidlər, dəmir qapılar tilsimə tutulmuşdur. Elman əjdaha olsa belə, bu əngəllərdən keçə bilməz.

Ş i m ş a d. Görünür tilsimləri qırıb gəlir.

Q u z ğ u n  ş a h. Dayanma, Şimşad! Bütün biliyini, bütün qüvvətini göstər, onu öldürməmiş qayıtma!

Şimşad gedir.

D ü n y a  g ö z ə l i. Ey uca göylərdən aydınlıq saçan,
Kömək ol Elmana, xaindir düşman.
Burda mən, orda el çəkir intizar,
Düşmən hiyləsindən sən onu qurtar!

Quzğun şah cibindən bir qutu çıxarır, D ü n y a  g ö z ə l i n i n üstünə toz səpir, Gözəl bihuş olur. Onu bir tərəfdə uzadırlar. Uzaqdan səslər gəlir.

S ə s l ə r. El eşqinə, Gözəl eşqinə, hüsndə bibədəl eşqinə!

Qarışıqlıq, həyəcan. Ş i m ş a d  qaça-qaça qorxulu halda içəri girir.

Ş i m ş a d. Elman bütün tilsimləri qırıb gəlir.

Q u z ğ u n  ş a h. Alçaq!.. Xain!.. Bəs sənin sehrin, biliyin nə oldu?

Ş i m ş a d. Şahim, Elman sehrə, caduya dönmüş, ona heç bir şey təsir etməyir.

Q u z ğ u n  ş a h. Ah, fəlakət!..

E l m a n, T u ğ a n, A s l a n  və  x a l q nümayəndələri əllərinə qılınc saraya girir. Elman Şimşada hücum edir.

E l m a n. Qaçma qarşımdan!

Onu vurub öldürür, divlərdə həyəcan.

D i v l ə r. Vay!..

T u ğ a n. El eşqinə!

A s l a n. Vətən eşqinə!

E l m a n. Gözəl eşqinə!

Q u z ğ u n  ş a h. İgidlər, durmayın!

Tuğan, Aslan və xalq divlərə hücum edir, Elman Quzğun şahı öldürür, divlər qaçır, ara sakitləşdi, Lələş yaralı bir divin qolundan tutub çəkə-çəkə:

L ə l ə ş. Çəkilin, çəkilin!.. Özüm öldürəcəyəm.

Hamı gülüşür.

H a m ı. Lələş! Sən də burdasan?

L ə l ə ş. Xoş gəldiniz... Çəkilin, özüm öldürəcəyəm.

E l m a n. Bu ölmüşün nəyini öldürürsən?

L ə l ə ş. Bayaqdan otuzunu öldürmüşəm.

T u ğ a n. Qoçaqsan, bilirəm öldürərsən...

E l m a n (*Birdən Dünya gözəlini görüb ona tərəf qaçır).* Gözəl! Gözəl! (*Əli ilə tərpədir)*

H a m ı (*oxuyur*).

El gözəli, oyan, oyan!
Qara yerdə yatır düşman.
El də gəlmiş ayağına,
Artıq dəyişmişdir zaman.

Yenə doğma ellər gülür,
Köhnə, yeni döllər gülür.
Baxdıqca gül camalına
Dağlar, bağlar, çöllər gülür.

Sən bu xalqın sevincisən.
Gözəllikdə birincisən.
Bu dünyanın saf qoynunda
Ən dəyərli bir incisən.

E l m a n gövhəri D ü n y a g ö z ə l i n i n ağzına tutur. O, gözlərini açır, heyrətlə ətrafa baxır.

E l m a n. Gözəl!

D ü n y a g ö z ə l i. Elman!.. (*Həyəcanla qollarını açır, igidləri görüb, məhcub bir tövr ilə gözlərini yerə dikərək)* Ah, mən hardayam?..

T u ğ a n. El qəhrəmanı Elmanla, xalqınla bir yerdə...

D ü n y a g ö z ə l i. Nə böyük səadət!..

Günəş şəfəqləri kimi bir işıq birdən-birə sarayı bürüyür. Hamı heyrətlə o tərəf-bu tərəfə baxıb günəşin haradan doğduğunu öyrənmək istəyir.

A s l a n. Bu günəş hardan doğdu?..

Bilici görünür.

E l m a n (*sevincək*). Bilici baba gəlir, bilici baba gəlir...

Hamı ona baş əyir.

H a m ı. Uğurlar olsun baba can!..

B i l i c i. Uğurlar olsun, balalarım!.. (*Hamını süzərək)* Bəh, bəh!.. Nə gözəl məclisdir!.. İnsan baxdıqca fərəhlənir. Dumanlı, fırtınalı günlərdən sonra günəşli səhər nə qədər dadlı imiş!..

H a m ı. Təşəkkür, baba can!.. Sənə bizdən min-min təşəkkür!..

Bilici Dünya gözəlinə yanaşır, əli ilə onun başını oxşadıqdan sonra Elmana:

B i l i c i. Yaşa, xalqımızın namuslu, qəhrəman oğlu!..

E l m a n. Baba can, Gözəlimi düşmən pəncəsindən sən verdiyin bilik gövhəri ilə qurtardım... Sağ ol, baba can! Sənə bizdən min təşəkkür!..

H a m ı. Yaşasın Bilici baba!..

B i l i c i. Dəmir döyülməsə, bərkiməz!.. Bu sözümü unutmayın... hər zəfər və səadətin açarı bilikdir!.. Qılınc açmayanı, bilik açar...

H a m ı. Yaşasın bilik!.. Yaşasın Bilici baba!..

P ə r d ə

*1941*

# FİTNƏ

*Üç pərdəli mənzum dram*

(Mövzusu Nizami Gəncəvinin "Yeddi gözəl" poemasından alınmışdır)

İŞTİRAK EDƏNLƏR

B ə h r a m – İran padşahı, 25 yaşında
V ə z i r – 60 yaşında
G ö v h ə r – vəzirin arvadı, 50 yaşında
B ə x t i y a r – vəzirin oğlu, 22 yaşında
F i t n ə – saray qızı, 20 yaşında
Ə y y a r – saray məzhəkəçisi
A f ə t – vəzirin qızı, 20 yaşında
Q u l a m – saray xidmətçisi
Q o c a – el ağsaqqalı
Q a r a q u l l a r
V ə z i r i n q u l a m ı

## BİRİNCİ PƏRDƏ

Bəhramın sarayı. Səhər tezdən, gün yavaş-yavan doğur. Sarayın qapısında qara qullar mürgüləyir. Birdən şeypur səsi eşidilir. Qullardan biri tez durur, üst-başını düzəldə-düzəldə:

1-c i q u l
Qalxın, qalxın!

2-c i q u l
(*yuxulu*)
Oğlan, nə var?

1-c i q u l
Ovdan qayıtmış hökmdar.

2-c i q u l
Necə? Ovdan? Nə dedin sən?